

V spomin na Janka Žigona 1932-2019

Slika 1: Janko Žigon (foto: osebni arhiv)

Šestega aprila 2019 smo se na pokopališču v Vrtojbi še zadnjič poslovili od Janka Žigona.

Bolezen ga je že nekaj let nazaj pahnila v svet, izgubljen za družino in vso okolico. Spomin na njegov bister in duhovit um pa je v nas še povečal njeno tragičnost in nedoumljivost.

Kako je mogoče? Zakaj je kljub vsemu svetovnemu znanju medicina pri tem še vedno nemočna?

Janko se je rodil v Vrtojbi pri Šempetru leta 1932, v času italijanske okupacije Primorske. Obiskoval je italijansko osnovno šolo in nato klasično gimnazijo v Gorici.

Doma so govorili slovensko, v šoli italijansko, učil pa se je še latinsko, grško, angleško, kasneje še nemško. Med prakso v Skandinaviji pa je spoznaval še jezika Švedske in Norveške.

Učenje tujih jezikov je imel za izziv in hobi. Skoraj povsod ga je spremljal kateri od slovarjev, saj je neumorno zvedavost v tujini najboljše zadovoljeval

z neposredno komunikacijo v njihovem jeziku.

Po priključitvi Primorske k Jugoslaviji se je leta 1951 vpisal na Fakulteto za agronomijo in gozdarstvo v Ljubljani, kjer je v jeseni leta 1959 diplomiral z nalogo »Problematika trajnosti daljnovidov«.

Med študijem je opravljal poletne prakse doma in v tujini in si nabral številne izkušnje za nadaljnje strokovno delo in osebno rast.

Takoj po opravljeni diplomi je bil vpoklican »k vojakom« v šolo za rezervne oficirje v Bilečo v Črni Gori, kar je pomenilo, da bo tudi v nadaljnjem življenju aktivno sodeloval na »orožnih« vajah in usposabljanjih za obrambo domovine.

Prvo delo gozdarskega inženirja je začel na Okrajni upravi za gozdarstvo Gorica po prihodu iz vojske koncem leta 1960. Že po pol leta je bil zadolžen za ustanovitev poslovne enote za gozdarstvo pri Kmetijski zadrugi Ajdovščina. Koncem leta 1961, po združitvi KZ Ajdovščina in KZ Vipava, je že vodil združeno gozdarsko enoto z imenom Gozdni obrat Ajdovščina pri KZ Vipava. Samo dve leti kasneje se je ves zasebni gozdarski sektor Primorske priključil k Soškemu gozdnemu gospodarstvu Tolmin (SGG Tolmin) in pri tem je na različnih delovnih mestih aktivno deloval vse do upokojitve, ki jo je dočakal na delovnem mestu vodje enote Trnovo.

V časih, ko so se organizacijske, zakonske in tehnološke spremembe vrstile kot po tekočem traku, je bila njegova želja po novih znanjih na vseh področjih velika prednost. Jeziki so mu omogočali vpogled v dogajanja na področju gozdarstva tudi v drugih državah, zato zanj ni bilo velikih problemov, ne ob začetku uvajanja motornih žag, ne ob postopnem nadomeščanju spravila s konji s traktorskim.

En mandat je zajadral tudi v politiko in bil leta 1967 izbran za poslanca skupščine LRS.

Čeprav je bil večino delovne dobe na vodstvenih položajih, kjer je osrednja pozornost veljala organizaciji dela, je bil po srcu ljubitelj narave in s tem aktiven v prizadevanju za vzgojo zdravih

naravnih gozdov. Bolj kot tehnologija, ga je zanimala ekologija gozdov.

Svoje znanje je z veseljem posredoval mlajšim kadrom, še posebej na seminarjih in delavnicah v organizaciji takratnega Društva inženirjev in tehnikov gozdarstva, danes Gozdarskega društva Posočja, ki se mu je pridružil že takoj po prihodu v SGG Tolmin.

Razen v redkih primerih bolezni, ni izpustil nobene društvene aktivnosti, še več, marsikatera aktivnost je bila izvršena na njegovo pobudo.

Bil je tudi štiri leta predsednik društva, skupščina pa mu je za zasluge pri dolgoletnem delu v društvu leta 2003 podelila naziv častnega člana.

Številni so njegovi strokovni prispevki v glasilu SGG Tolmin »Soški gozdar« in v »Gozdarskem vestniku«. V zborniku »Pot skozi gozd« je podrobno opisal zgodovino gospodarjenja z zasebnimi gozdovi in uspehe na tekmovanjih gozdnih delavcev, ki jih je na nivoju podjetja, Slovenije in Jugoslavije organiziral ali soorganiziral vse do 6. državnega tekmovanja Slovenije leta 2009.

Med številnimi področji, ki so ga zanimala in je v njih aktivno sodeloval, je omeniti še terminološko komisijo za gozdarsko imenoslovje pri ZGD v Ljubljani.

Od ljubiteljskih aktivnosti pa ne moremo mimo gorništa in alpinizma ter aktivnega delovanja v planinskem društvu Nova Gorica, ki mu je za dolgoletno delo in zasluge tudi podelilo naziv častnega člana.

Njegova športna aktivnost skozi celo življenje se je kazala tudi v uspešnem sodelovanju na državnih in mednarodnih gozdarskih smučarskih tekmovanjih, kjer je v zadnjih letih nastopal že kot najstarejši tekmovalec.

Janka, njegovo duhovitost in optimizem bomo še dolgo pogrešali.

V imenu gozdarjev in še posebej članov Gozdarskega društva Posočja in zaposlenih v Soškem gozdnem gospodarstvu Tolmin, se za vse storjeno Janku toplo zahvaljujem.

Ljubo Čibej

Viri

- Žigon J. 2009. Inventura. Gorica. Goriška Mohorjeva družba. str. 207.
- Kmecl M. 2012. Sto en gozdar v sto letih. Ljubljana. Torion. str. od 494 do 499.
- Krivec I. in drugi. 2003. Pot skozi gozd. Tolmin. DIT gozdarstva Posočja. str. od 282 do 301 in od 328 do 353.